

Ηλίας — Αριθμός Επτά

Ο Πρῶτος και ὁ Ἔσχατος

Jeff Pippenger

2023-10-07

Ταυτοποιούμε το 1863 ως το τελευταίο σημείο δοκιμασίας σε μια σειρά δοκιμασιών που άρχισαν με τη μεγάλη απογοήτευση του 1844. Το πρώτο στοιχείο της λογικής μας είναι το γεγονός ότι το Μιλλεριτικό κίνημα έληξε όταν η Εκκλησία των Αντβεντιστών της Εβδόμης Ημέρας καταχωρίστηκε νομίμως στην κυβέρνηση των Ηνωμένων Πολιτειών κατά το ίδιο εκείνο έτος. Το κίνημα που άρχισε προφητικώς το 1798, έληξε το 1863.

Η Έμπνευση μάς πληροφορεί ότι, όταν ο ισχυρός άγγελος της Αποκαλύψεως δεκαοκτώ κατήλθε στις 11 Σεπτεμβρίου 2001, το γεγονός αυτό είχε προτυπωθεί στο Μιλλεριτικό κίνημα, όταν κατήλθε ο άγγελος της Αποκαλύψεως δέκα. Το κίνημα των Μιλλεριτών άρχισε στον καιρό του τέλους, το 1798, όταν αποσφραγίστηκε το όραμα του ποταμού Ουλάι των κεφαλαίων οκτώ και εννέα του Δανιήλ. Το κίνημα των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων άρχισε στον καιρό του τέλους, το 1989, όταν αποσφραγίστηκε το όραμα του ποταμού Χιδδέκελ των τριών τελευταίων κεφαλαίων του Δανιήλ.

Κάθε καιρός του τέλους εγκαινίασε έναν προοδευτικό διαχωρισμό του πρότερου εκλεκτού λαού από εκείνους που βρίσκονταν στο κίνημα της αντίστοιχης ιστορίας τους. Όταν ο πρωτεύων κανόνας κάθε ιστορίας επικυρώθηκε δημοσίως, ο άγγελος της καθεμιάς αντίστοιχης ιστορίας κατέβηκε. Το μήνυμα, το κίνημα και ο αγγελιοφόρος ήταν τα όργανα που ο Κύριος χρησιμοποίησε σε κάθε αντίστοιχη ιστορία για να καταδείξει την αμαρτία του πρότερου εκλεκτού λαού· διότι, καθώς ο Χριστός δίδαξε περί του έργου Του, εάν δεν είχε έλθει, οι φιλονεικούντες Ιουδαίοι της ιστορίας δεν θα είχαν αμαρτία. Ο αγγελιοφόρος, το μήνυμα και το κίνημα ήταν τα όργανα της κρίσεως που θα καθιστούσαν τον πρότερο εκλεκτό λαό υπόλογο για την απόρριψη του προοδευτικού φωτός των αντίστοιχων ιστοριών τους, και όταν ο άγγελος κατέβηκε, αυτό σήμαινε ότι η διαδικασία της κρίσεως του λαού της προτέρας διαθήκης είχε ήδη αρχίσει. Το όργανο της κρίσεως προσδιορίζεται όταν οι προφήτες που απεικονίζουν εκείνη την ιστορία τρώνουν το μήνυμα που τους παραδίδεται από τον Κύριο. Όταν φάγουν το μήνυμα, τότε το μεταφέρουν στον πρότερο εκλεκτό λαό, ο οποίος παρουσιάζεται ως λαός σκληροτράχηλος και αποστάτης, που δεν θα ακούσει ούτε θα επιστρέψει. Αφού ο άγγελος κατέβει και το μήνυμα φαγωθεί, αρχίζει η κρίση του επαναστατημένου λαού.

Εφαρμόζουμε τη διαδικασία της κρίσεως του αρχαίου Ισραήλ, όπως απεικονίζεται στο βιβλίο των Αριθμών, στην ιστορία του Κινήματος των Μιλλεριτών, και τελικώς θα εφαρμόσουμε αυτήν τη διαδικασία δοκιμασίας στο κίνημα των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων. Ο συμβολισμός του αριθμού «δέκα» πρέπει να προσδιορίζεται από τα συμφραζόμενα του χωρίου στο οποίο χρησιμοποιείται.

Ἡ ἀκολουθία τῶν δέκα δοκιμασιῶν ἀρχίζει ἀπὸ τὴν ἀπογοήτευση, εἴτε στὴν Ἐρυθρὰ Θάλασσα γιὰ τὸν ἀρχαῖο Ἰσραὴλ εἴτε στὶς 22 Ὀκτωβρίου 1844 γιὰ τοὺς Μιλλεριτᾶς. Ἡ Ἀδελφὴ White προσδιορίζει τὶς «ὀροθετημένες» ἀλήθειες ποὺ ἀποκαλύφθηκαν κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν, ἀρχίζοντας μὲ αὐτὸ ποὺ ἀποκάλεσε «τὴν παρέλευση τοῦ χρόνου». Ἡ ἀπογοήτευση τῶν Ἑβραίων ἦταν ἡ ἀπειλὴ τοῦ στρατεύματος τοῦ Φαραώ. Ἡ ἔλλειψη πίστεως στὴ δύναμη τοῦ Θεοῦ ἀπὸ μέρους τῶν Ἑβραίων ἐκδηλώθηκε ὡς ἀντίδραση στὸν φόβο τοὺς ἀπέναντι στὸ στράτευμα τῶν ἐχθρῶν τους, ὅπως συνέβη καὶ στὴ δέκατη καὶ τελευταία δοκιμασία. Ὁ Ἰησοῦς ἀπεικονίζει τὸ τέλος ἀπὸ τὴν ἀρχή, ὥστε ὁ φόβος τῶν γιγάντων στὴ Γῆ τῆς Ἐπαγγελίας, τὸν ὁποῖο ἐπεσήμαναν οἱ δέκα κατάσκοποι, ἦταν ὁ ἴδιος φόβος ποὺ εἶχε ἐπίσης προκαλέσει τὴν ἀπογοήτευσή τους παρὰ τὴν Ἐρυθρὰ Θάλασσα. Ἡ δέκατη καὶ τελευταία δοκιμασία γιὰ τὸ κίνημα τῶν Μιλλεριτῶν θὰ ἦταν μία χρονικὴ προφητεία, ὅπως ἦταν καὶ ἡ 22α Ὀκτωβρίου 1844.

Ἡ μεγάλη ἀπογοήτευση στὴ διαδοχικὴ δοκιμασία τῆς ιστορίας τῶν Μιλλεριτῶν σημάδεψε τὴν ἀρχὴ μιᾶς ιστορίας ποὺ εἶχε σαφῶς προτυπωθεῖ ἀπὸ τὴν ἀπελευθέρωση τοῦ ἀρχαίου Ἰσραὴλ ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο. Ἀρχίζοντας ἀπὸ τὴν Ἐρυθρὰ Θάλασσα, υπῆρξε μιὰ σειρὰ δέκα δοκιμασιῶν, καὶ ἡ τελευταία δοκιμασία θὰ ἀντανακλούσε τὴν πρώτη. Το «πέρασμα τοῦ χρόνου» κατὰ τὴν μεγάλη ἀπογοήτευση προκλήθηκε ἀπὸ παρανόηση μιᾶς χρονικῆς προφητείας. Ἡ τελευταία δοκιμασία τῆς διαδικασίας ἐλέγχου γιὰ τὸν πνευματικὸ Ἰσραὴλ θὰ ἦταν ἡ ἴδια μὲ τὴν πρώτη. Το 1863, οἱ ἡγέτες τοῦ κυριολεκτικοῦ Ἰσραὴλ ἐπέλεξαν νὰ ἐπιστρέψουν στὴ βιβλικὴ μεθοδολογία ἐκείνων ποὺ μόνις εἶχαν ταυτοποιήσει ὡς θυγατέρες τῆς Ρώμης, καὶ ἀπέρριψαν, ἢ θὰ μπορούσατε νὰ πεῖτε, παρεξήγησαν, τὴ μακρότερη χρονικὴ προφητεία τῆς Βίβλου. Το τέλος τῶν δέκα δοκιμασιῶν, τόσο στὸν κυριολεκτικὸ ὅσο καὶ στὸν πνευματικὸ Ἰσραὴλ, παραστάθηκε ἀπὸ τὴν ἀρχή. Καὶ στὸ τέλος, καὶ στὶς δύο περιπτώσεις, οἱ στασιαστὲς ἐκδήλωσαν τὴν ἐπιθυμία νὰ ἐπιστρέψουν στὸν τόπο ἀπὸ τὸν ὁποῖο μόνις εἶχαν ἐλευθερωθεῖ.

Ἀπορρίπτοντας τοὺς ἐπτὰ καιροὺς τοῦ Λευιτικοῦ εἴκοσι ἕξι, ὁ Λαοδικεϊακὸς Ἀντβεντισμὸς δημιούργησε ἕνα προφητικὸ δῆλημα, τὸ ὁποῖο δὲν εἶχαν προβλέψει. Ἔως σήμερα δὲν κατόρθωσαν νὰ ἐπιλύσουν τὸ δῆλημα, μολονότι προσφέρουν ποικίλα ἐδέσματα μύθων, ἐπιχειρώντας νὰ το πράξουν. Το δῆλημα βρίσκεται στὸ ἐδάφιο τὸ ὁποῖο ἡ Ἀδελφὴ White προσδιορίζει ὡς τὸ θεμέλιο καὶ τὸν κεντρικὸ στυλοῦ τοῦ Ἀντβεντισμοῦ.

«Ἡ Γραφή ἡ ὁποία, ὑπεράνω ὅλων τῶν ἄλλων, εἶχε ἀποτελέσει τόσο τὸ θεμέλιο ὅσο καὶ τὸν κεντρικὸ στυλοῦ τῆς πίστεως τῶν Ἀντβεντιστῶν ἦταν ἡ διακήρυξη: “Ἔως δύο χιλιάδων καὶ τριακοσίων ἡμερῶν· τότε τὸ ἀγιαστήριο θὰ καθαρισθῆ.” [Δανιὴλ 8:14.]» Ἡ Μεγάλὴ Διαμάχη, 409.

Ὁ Ἀντβεντισμὸς ἔχει πολλὰ νὰ πεῖ γιὰ τὸ ἐδάφιο δεκατέσσερα, ἀλλὰ ποτὲ δὲν ἐξετάζει τὴν πρώτη κιάλας παρατήρηση ποὺ πρέπει νὰ γίνῃ σχετικὰ μὲ τὸ ἐδάφιο αὐτό. Ἡ παρατήρηση αὐτὴ εἶναι ὅτι τὸ ἐδάφιο δεκατέσσερα εἶναι μιὰ «ἀπάντηση». Μιὰ ἀπάντηση εἶναι ἀνευ νοήματος, εἰάν δὲν περιλαμβάνει τὴν ἐρώτηση ποὺ προκαλεῖ τὴν ἀπάντηση. Το ἐδάφιο δεκατρία δὲν μπορεῖ, λογικά, γραμματικά ἢ εὐλογα, νὰ διαχωριστεῖ ἀπὸ τὸ ἐδάφιο δεκατέσσερα, διότι τὸ ἐδάφιο δεκατρία εἶναι ἡ ἐρώτηση καὶ τὸ ἐδάφιο δεκατέσσερα εἶναι ἡ ἀπάντηση.

Το ερώτημα, όταν αποδίδεται ορθά και δίκαια, προσδίδει στο εδάφιο δεκατέσσερα ένα πολύ διαφορετικό νόημα από εκείνο που διδάσκει ο Αντβεντισμός. Αυτό δεν σημαίνει ότι το εδάφιο δεκατέσσερα δεν είναι «το θεμέλιο και ο κεντρικός στύλος της Αντβεντιστικής πίστεως», διότι είναι. Σημαίνει ότι, όταν ο Αντβεντισμός παρεξήγησε και παραμέρισε τους επτά καιρούς το 1863, κατέστη ανίκανος να ορίσει πλήρως τι αληθώς σημαίνει το εδάφιο δεκατέσσερα. Στις Γραφές, η μισή αλήθεια δεν είναι αλήθεια. Ορθώς νοούμενο, το ερώτημα του εδαφίου δεκατρία απαιτεί την αναγνώριση της προφητείας που σηματοδοτεί τον καθαρισμό του αγιαστηρίου, το οποίο είχε καταπατηθεί, και επίσης την αναγνώριση της προφητείας που σηματοδοτεί την καταπάτηση της στρατιάς. Η προφητεία των δύο χιλιάδων τριακοσίων ετών αναφέρεται στο «αγιαστήριο» και η προφητεία των δύο χιλιάδων πεντακοσίων είκοσι ετών αναφέρεται στη «στρατιά».

Για να πραγματευθώ τη σχέση των δύο εδαφίων απαιτείται εκτενής μελέτη, την οποία δεν προτίθεμαι να εκθέσω στο παρόν σημείο αυτών των άρθρων. Τα ζητήματα αυτά έχουν επανειλημμένως εξετασθεί διαμέσου των ετών και μπορούν να βρεθούν στη σειρά Habakkuk's Tables. Εξακολουθώ να πραγματεύομαι τον συμβολισμό του Ηλία και επιθυμώ πρώτα να ολοκληρώσω αυτές τις αλήθειες.

Ο Γουίλιαμ Μίλλερ ήταν ο Ηλίας της απαρχής του Αντβεντισμού, και η πρώτη του ανακάλυψη ήταν οι επτά καιροί του Λευιτικού είκοσι έξι· έτσι, η απόρριψη εκείνης της αλήθειας το 1863 ήταν απόρριψη του μηνύματος του Ηλία. Στο σημείο αυτό εξετάζω το χαρακτηριστικό του Άλφα και του Ωμέγα που ταυτοποιεί το τέλος με την αρχή. Η τελική δοκιμασία για τον αρχαίο Ισραήλ εκπροσωπήθηκε στην πρώτη δοκιμασία. Και οι δύο δοκιμασίες αντιπροσωπεύουν τον φόβο ότι τα εθνικά έθνη ήταν ισχυρότερα από τον Θεό. Η δέκατη δοκιμασία, όντας η ίδια κατά την αρχή, ήταν πολύ περισσότερο επαναστατική από την πρώτη δοκιμασία, διότι η ιστορία της νίκης του Θεού στην πρώτη δοκιμασία θα έπρεπε να είχε παραγάγει σταθερή πεποίθηση στους στασιαστές. Αυτοί φανέρωσαν την απόρριψή τους του Θεού, παρά την πολύ περισσότερη απόδειξη της δύναμής Του από όση είχαν στην Ερυθρά Θάλασσα. Ο Μιλλεριστικός Αντβεντισμός, έως το 1863, ήδη εξηγόυσε γιατί η μεγάλη απογοήτευση ήταν ένα ισχυρό έργο του Θεού, αλλά αυτοί και πάλι αποφάσισαν να εκλέξουν έναν αρχηγό και να επιστρέψουν στην Αίγυπτο και να απορρίψουν το μήνυμα που ο Δανιήλ αποκαλεί τον «όρκο» του Μωυσή, το οποίο είχε εκπροσωπηθεί από τον Ηλία.

Αντί να αφιερώσω χρόνο για να εκθέσω τις αποδείξεις της εγκυρότητας των επτά καιρών ως χρονικής προφητείας, προτίθεμαι να χρησιμοποιήσω κάποια απλή λογική, ώστε να αποδείξω την εγκυρότητά της με άλλον τρόπο. Διότι για το κίνημα που άρχισε το 1798, η τελική δοκιμασία του 1863 θα αντιπροσώπευε επίσης την τελική δοκιμασία για το κίνημα του ισχυρού αγγέλου της Αποκάλυψης δεκαοκτώ. Η Έμπνευση υπήρξε πολύ σαφής ως προς το ποια είναι η έσχατη δοκιμασία και για τα δύο κινήματα.

«Ο Σατανάς... προωθεί διαρκώς το ψευδεπίγραφο—για να απομακρύνει από την αλήθεια. Η έσχατη ακριβώς πλάνη του Σατανά θα είναι να καταστήσει ανενεργή τη μαρτυρία του Πνεύματος του Θεού. “Όπου δεν υπάρχει όραση, ο λαός αφανίζεται” (Παροιμίες 29:18).»
Selected Messages, βιβλίο 1, 48.

Δεν υπάρχει κανένας έντιμος τρόπος να λάβει κανείς τα γραπτά της Έλλεν Ουάιτ και να ισχυρισθεί ότι δεν ενέκρινε πλήρως τους επτά καιρούς του Λευιτικού είκοσι έξι. Η Αδελφή Ουάιτ, όπως έχουμε ήδη επισημάνει στα παρόντα άρθρα και όπως τεκμηριώνεται επαρκώς στη σειρά με τίτλο Habakkuk's Tables, μας πληροφορεί ευθέως ότι ο Θεός κατεύθυνε τόσο το διάγραμμα του 1843 όσο και εκείνο του 1850. Διδάσκει ρητώς ότι οι δύο εκείνοι πίνακες ήσαν εκπλήρωση του δευτέρου κεφαλαίου του Αββακούμ. Αμφότερα τα διαγράμματα προσδιορίζουν τους επτά καιρούς του Λευιτικού είκοσι έξι ως το κεντρικό σημείο της αντίστοιχης γραφικής τους διατάξεως. Και στα δύο διαγράμματα, η γραμμή των επτά καιρών έχει τον σταυρό του Χριστού ως το κέντρο της προφητικής γραμμής των επτά καιρών.

Μαζί με τις επικυρώσεις της των δύο πινάκων του Αββακούμ, έχει καταγράψει επανειλημμένως ότι οφείλουμε να συνεχίσουμε να παρουσιάζουμε το μήνυμα που παρουσιάσθηκε από το 1840 έως το 1844, και κάθε Αντβεντιστής ιστορικός που πραγματεύεται τον τρόπο με τον οποίο οι Μιλλερίτες προώθησαν το μήνυμα που κήρυτταν, αναγνωρίζει ότι χρησιμοποίησαν το διάγραμμα του 1843. Όχι μόνο επικυρώνει τα μηνύματα που απεικονίζονται επάνω στα διαγράμματα και συμβουλεύει τον λαό του Θεού να συνεχίσει να παρουσιάζει τα ίδια ακριβώς μηνύματα που παρουσιάσθηκαν σε εκείνη την ιστορία, αλλά παρέχει επίσης πολλαπλά χωρία στα οποία προειδοποιεί ότι εκείνα τα μηνύματα θα δέχονταν επιθέσεις καθ' όλη τη διάρκεια της ιστορίας του υπολοίπου λαού του Θεού. Όταν προειδοποιεί για εκείνες τις επιθέσεις, προσδιορίζει επανειλημμένως ότι είναι έργο των φυλάκων του Θεού να υπερασπίζονται αυτές ακριβώς τις αλήθειες.

Εάν τα διαγράμματα είναι εσφαλμένα, τότε και τα μηνύματα που αυτά παριστούν γραφικά είναι εσφαλμένα. Εάν το μήνυμα που διακήρυξαν οι Μιλλερίτες από το 1840 έως το 1844 ήταν εσφαλμένο, τότε και η επανειλημμένη ταύτιση της Ellen White, ότι το Μιλλερίτικο μήνυμα ήταν το θεμέλιο, είναι επίσης εσφαλμένη. Εάν εκείνα τα μηνύματα ήταν εσφαλμένα, οι επανειλημμένες εντολές της να συνεχίσει να παρουσιάζονται ακριβώς αυτές οι ίδιες αλήθειες συνιστούν ψευδή συμβουλή. Εάν το μήνυμα των Μιλλερίτων δεν αντιπροσωπεύει τα θεμέλια που έπρεπε να διατηρηθούν και να προφυλαχθούν από τις σατανικές επιθέσεις, τότε και εκείνες οι συμβουλές είναι επίσης εσφαλμένες. Το να καταλήξει κανείς στο συμπέρασμα ότι όλα αυτά τα ζητήματα που συνδέονται με το μήνυμα του Ηλία εκείνης της ιστορίας είναι εσφαλμένα, θα αποδείκνυε σαφώς ότι η Ellen White ήταν ψευδοπροφήτις.

Ο σύγχρονος Αντβεντισμός εξακολουθεί να διδάσκει στα Σεμινάρια της Αποκάλυψης ότι η εκκλησία του υπολοίπου θα κατείχε το Πνεύμα της Προφητείας, το οποίο είναι η μαρτυρία του Ιησού, αλλά βεβαίως δεν λένουν σε εκείνους τους οποίους επιδιώκουν να προσελκύσουν σε εκκλησιαστική ιδιότητα μέλους ότι απορρίπτουν πλήρως την επικύρωση και τις προειδοποιήσεις της Ellen White, οι οποίες συνδέονται με εκείνες τις πρώτες θεμελιώδεις αλήθειες και την ιστορία. Τι σημαίνει για εσάς το ακόλουθο απόσπασμα;

«Δεν έχουμε τίποτε να φοβηθούμε για το μέλλον, παρά μόνον εάν λησμονήσουμε τον τρόπο με τον οποίο ο Κύριος μάς οδήγησε και τη διδασκαλία Του στην προηγούμενη ιστορία μας.»
Life Sketches, 196.

Το 1863, το κίνημα των Μιλλεριτών κατέληξε σε ένα συμπέρασμα και εγγράφηκε ως νομική οντότητα στην κυβέρνηση, η οποία τελικώς θα σχημάτιζε μια εικόνα προς τον παπισμό, που κατά τον ορισμό της Ellen White είναι ο συνδυασμός της εκκλησίας με το κράτος.

«Στα κινήματα που βρίσκονται τώρα σε εξέλιξη στις Ηνωμένες Πολιτείες, με σκοπό να εξασφαλίσουν για τους θεσμούς και τις συνήθειες της εκκλησίας την υποστήριξη του κράτους, οι Προτεστάντες ακολουθούν τα ίχνη των παπικών. Και ακόμη περισσότερο, ανοίγουν την πόρτα ώστε ο Παπισμός να ανακτήσει, στην Προτεσταντική Αμερική, την υπεροχή την οποία έχει χάσει στον Παλαιό Κόσμο.» *The Great Controversy*, 573.

Με την προϋπόθεση ότι η νομική σύνδεση με την κυβέρνηση αποτελούσε μέρος της αναγκαιότητας για οργάνωση, σε μια εποχή κατά την οποία η νεολαία του έθνους στρατολογούνταν στο λουτρό αίματος που είναι γνωστό ως ο Εμφύλιος Πόλεμος, το κίνημα των Μιλλεριτών έφθασε στο τέλος του. Το 1863, τόσο με ένα δημοσιευμένο άρθρο όσο και με ένα νέο διάγραμμα, η Εκκλησία των Αντβεντιστών της Εβδόμης Ημέρας απέρριψε την προφητεία της δουλείας, την οποία ο Δανιήλ αποκαλεί τον όρκο του Μωυσή. Το 1850, ο Κύριος είχε κατευθύνει τον λαό Του να κατασκευάσει τη δεύτερη πινακίδα του Αββακούμ και να διορθώσει το σφάλμα, πάνω στο οποίο είχε κρατήσει το χέρι Του στην πινακίδα του 1843. Η πινακίδα που διατάχθηκε το 1850 εκπλήρωσε πλήρως τον σκοπό της, διότι η Έλεν Ουάιτ είπε ότι είδε «ότι ο Θεός ήταν στη δημοσίευση της πινακίδας», ενώ επίσης προσδιόρισε ότι η πινακίδα του 1850 ταυτιζόταν με το δεύτερο κεφάλαιο του Αββακούμ.

Ο σκοπός του διαγράμματος του 1850 ήταν ο ίδιος με εκείνον του διαγράμματος του 1843. Προοριζόταν να είναι το ευαγγελιστικό μέσο που θα χρησιμοποιείτο για την παρουσίαση του μηνύματος του τρίτου αγγέλου προς έναν κόσμο που απέθνησκε. Το 1863, το μήνυμα εκείνο απορρίφθηκε. Η διαδικασία της δοκιμασίας, η οποία προτυπείται από τη διαδικασία της δοκιμασίας που άρχισε στην Ερυθρά Θάλασσα, άρχισε με τη χρονική προφητεία που προσδιόριζε το αγιαστήριο το οποίο επρόκειτο να καταπατηθεί στο εδάφιο δεκατρία του Δανιήλ οκτώ, και η διαδικασία της δοκιμασίας έληξε με τη χρονική προφητεία που προσδιόριζε το στράτευμα το οποίο επρόκειτο να καταπατηθεί στο εδάφιο δεκατρία του Δανιήλ οκτώ.

Τότε ήκουσα ενός αγίου λαλούντος, και άλλος άγιος είπε προς εκείνον τον άγιον ο οποίος ελάλει: Έως πότε θα είναι το όραμα περί της καθημερινής θυσίας και της παραβάσεως της ερημώσεως, ώστε και το αγιαστήριον και το στράτευμα να παραδοθούν εις καταπάτησιν; Και μου είπε: Έως δύο χιλιάδας και τριακοσίας ημέρας· τότε το αγιαστήριον θα καθαρισθή. Δανιήλ 8:13, 14.

Η διαδικασία της δοκιμασίας που άρχισε στις 22 Οκτωβρίου 1844 φέρει την υπογραφή του Άλφα και του Ωμέγα. Η αρχή εκείνης της διαδικασίας δοκιμασίας ήταν μια χρονική προφητεία που παρίστανε το αγιαστήριο το οποίο επρόκειτο να καταπατηθεί. Ήταν μια προφητεία που, όταν εκπληρώθηκε, παρήγαγε μεγάλο φως. Η διαδικασία της δοκιμασίας που έληξε το 1863 φέρει την υπογραφή του Άλφα και του Ωμέγα. Το τέλος εκείνης της διαδικασίας δοκιμασίας ήταν μια χρονική προφητεία που παρίστανε το στράτευμα το οποίο επρόκειτο να καταπατηθεί. Ήταν μια προφητεία που είχε σκοπό να παραγάγει μεγάλο φως όταν θα εκπληρωνόταν. Ήταν μια χρονική προφητεία που παρουσιάστηκε από τον Ηλία εκείνης της ιστορίας, και όταν απορρίφθηκε και

παραμερίστηκε, παρήγαγε μεγάλο σκότος.

Και αὕτη εἶναι ἡ κρίσις, ὅτι τὸ φῶς ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον, καὶ οἱ ἄνθρωποι ἠγάπησαν μᾶλλον τὸ σκότος παρά τὸ φῶς, διότι τὰ ἔργα αὐτῶν ἦσαν πονηρά. Ἰωάννης 3:19.

Ἡ λογική με την οποία προτίθεμαι να ολοκληρώσω αυτό το άρθρο είναι εκείνη που έχω ήδη επισημάνει. Επικύρωσε ο Θεός, μέσω της Ellen White, τα διαγράμματα του 1843 και του 1850;

«Είδα ότι ο πίνακας του 1843 είχε καθοδηγηθεί από το χέρι του Κυρίου, και ότι δεν έπρεπε να μεταβληθεί· ότι οι αριθμοί ήσαν όπως Αυτός τους ήθελε· ότι το χέρι Του ήταν επάνω του και έκρυψε ένα σφάλμα σε μερικούς από τους αριθμούς, ώστε κανείς να μη δύναται να το δει, έως ὅτου αποσύρθηκε το χέρι Του». Early Writings, 74.

«Είδα ότι ο Θεός ήταν στην έκδοση του διαγράμματος από τον Αδελφό Nichols. Είδα ότι υπήρχε μια προφητεία αυτού του διαγράμματος μέσα στην Αγία Γραφή, και αν αυτό το διάγραμμα προορίζεται για τον λαό του Θεού, αν είναι επαρκές για τον έναν, είναι και για τον άλλον, και αν κάποιος χρειαζόταν να ζωγραφιστεί ένα νέο διάγραμμα σε μεγαλύτερη κλίμακα, ὅλοι το χρειάζονται το ίδιο πολύ.» Manuscript Releases, αριθμός 13, 359· 1853.

Μήπως ο Θεός, μέσω της Έλεν Γουάιτ, επικύρωσε το μήνυμα που παρουσίασαν οι Μιλλερίτες κατά την περίοδο από το 1840 έως το 1844;

«Ο Θεός δεν μας δίνει ένα νέο μήνυμα. Πρέπει να διακηρύξουμε το μήνυμα που το 1843 και το 1844 μας έβγαλε από τις άλλες εκκλησίες.» Review and Herald, 19 Ιανουαρίου 1905.

«Ο Θεός μάς καλεί να αφιερώσουμε τον χρόνο και τη δύναμή μας στο έργο του κηρύγματος προς τον λαό των αγγελμάτων που συγκλόνισαν άνδρες και γυναίκες το 1843 και το 1844.» Manuscript Release, Number 760.

«Όλα τα μηνύματα που δόθηκαν από το 1840 έως το 1844 πρέπει να καταστούν επιτακτικά τώρα, διότι υπάρχουν πολλοί άνθρωποι που έχουν χάσει τον προσανατολισμό τους. Τα μηνύματα πρέπει να απευθυνθούν σε όλες τις εκκλησίες.

Ο Χριστός είπε: «Μακάριοι οἱ ὀφθαλμοί σας, διότι βλέπουσι· καὶ τὰ ὤτά σας, διότι ἀκούουσι. Διότι ἀληθῶς σᾶς λέγω, ὅτι πολλοὶ προφήται καὶ δίκαιοι ἐπεθύμησαν νὰ ἴδωσιν ἐκεῖνα ἃ βλέπετε, καὶ δὲν τὰ εἶδον· καὶ νὰ ἀκούσωσιν ἐκεῖνα ἃ ἀκούετε, καὶ δὲν τὰ ἤκουσαν» [Matthew 13:16, 17]. Μακάριοι οἱ ὀφθαλμοί οἵτινες εἶδον τὰ πράγματα ἐκεῖνα τὰ ὅποια ἐθεάθησαν ἐν τοῖς ἔτεσιν 1843 καὶ 1844.

«Το μήνυμα δόθηκε. Και δεν πρέπει να υπάρξει καμία καθυστέρηση στην επανάληψη του μηνύματος, διότι τα σημεία των καιρῶν εκπληρώνονται· το τελικό έργο πρέπει να γίνει. Ένα μεγάλο έργο θα επιτελεστεί σε σύντομο χρόνο. Σύντομα θα δοθεί, κατά τον διορισμό του Θεού, ένα μήνυμα που θα διογκωθεί σε δυνατή κραυγή. Τότε ο Δανιήλ θα σταθεί στον κλήρο του, για να δώσει τη μαρτυρία του.» Manuscript Releases, τόμος 21, 437.

«Οι αλήθειες που λάβαμε το 1841, το '42, το '43 και το '44 πρέπει τώρα να μελετώνται και να διακηρύσσονται. Τα μηνύματα του πρώτου, του δεύτερου και του τρίτου αγγέλου θα διακηρυχθούν στο μέλλον με δυνατή φωνή. Θα δοθούν με θερμή αποφασιστικότητα και με τη

δύναμη του Πνεύματος.» Manuscript Releases, τόμος 15, 371.

«Κατανοούμε την παρούσα αδυναμία και μικρότητα του έργου. Έχουμε αποκτήσει πείρα. Καθώς επιτελούμε το έργο που ο Θεός μάς έχει αναθέσει, μπορούμε να προχωρούμε εμπιστευόμενοι, βέβαιοι ότι Αυτός θα είναι η επάρκειά μας. Θα είναι μαζί μας το 1906, όπως ήταν μαζί μας το 1841, το 1842, το 1843 και το 1844.» Loma Linda Messages, 156.

«Εκείνοι που υπηρετούν ως διδάσκαλοι και ηγέτες στα ιδρύματά μας πρέπει να είναι υγιαίνοντες στην πίστη και στις αρχές του μηνύματος του τρίτου αγγέλου. Ο Θεός θέλει ο λαός Του να γνωρίζει ότι έχουμε το μήνυμα όπως Εκείνος μας το έδωσε το 1843 και το 1844.» General Conference Bulletin, 1 Απριλίου 1903.

«Η προειδοποίηση έχει δοθεί: Δεν πρέπει να επιτραπεί να εισέλθει τίποτε που θα διαταράξει το θεμέλιο της πίστεως, επάνω στο οποίο οικοδομούμε από τότε που το μήνυμα ήλθε το 1842, το 1843 και το 1844. Ήμουν μέσα σε αυτό το μήνυμα, και από τότε στέκομαι ενώπιον του κόσμου, πιστή στο φως που ο Θεός μάς έχει δώσει. Δεν προτιθέμεθα να απομακρύνουμε τα πόδια μας από την εξέδρα επάνω στην οποία ετέθησαν, καθώς ημέρα με την ημέρα εκζητούσαμε τον Κύριο με ένθερμη προσευχή, ζητώντας φως. Νομίζετε ότι θα μπορούσα να εγκαταλείψω το φως που ο Θεός μου έχει δώσει; Είναι για μένα ως ο Βράχος των Αιώνων. Με καθοδηγεί από τότε που μου δόθηκε». Review and Herald, 14 Απριλίου 1903.

Μήπως ο Θεός, μέσω της Έλεν Γουάιτ, προειδοποίησε τον λαό Του να προφυλάσσεται από επιθέσεις που θα υπονόμειναν τις αλήθειες της ιστορίας των Μιλλεριτών;

«Τα μεγάλα ορόσημα της αλήθειας, που μας δείχνουν τον προσανατολισμό μας μέσα στην προφητική ιστορία, πρέπει να διαφυλάσσονται επιμελώς, μήπως γκρεμιστούν και αντικατασταθούν από θεωρίες που θα επέφεραν σύγχυση αντί για γνήσιο φως.» Selected Messages, βιβλίο 2, 101, 102.

«Σήμερα ο Σατανάς αναζητεί ευκαιρίες να κατεδαφίσει τα ορόσημα της αλήθειας,—τα μνημεία που έχουν υψωθεί κατά μήκος της οδού· και έχουμε ανάγκη από την πείρα των ηλικιωμένων εργατών, οι οποίοι έχουν οικοδομήσει τον οίκο τους επάνω στον στερεό βράχο, και οι οποίοι, τόσο εν μέσω δυσφημίας όσο και ευφημίας, έχουν παραμείνει σταθεροί στην αλήθεια.» Gospel Workers, 104.

«Ο Θεός ουδέποτε αφήνει τον κόσμο χωρίς άνδρες που δύνανται να διακρίνουν μεταξύ του καλού και του κακού, της δικαιοσύνης και της αδικίας. Ο Θεός έχει άνδρες τους οποίους έχει διορίσει να στέκονται στην πρώτη γραμμή της μάχης σε καιρούς εκτάκτου ανάγκης. Σε περίοδο κρίσεως, θα εγείρει άνδρες, όπως έπραξε κατά τους αρχαίους χρόνους. Οι νέοι άνδρες θα κληθούν να συνδεθούν με τους ηλικιωμένους σημαιοφόρους, ώστε να ενδυναμωθούν και να διδαχθούν από την πείρα αυτών των πιστών, οι οποίοι έχουν περάσει μέσα από τόσες πολλές συγκρούσεις, και προς τους οποίους, μέσω των μαρτυριών του Πνεύματός του, ο Θεός έχει τόσο συχνά μιλήσει, υποδεικνύοντας την ορθή οδό και καταδικάζοντας την εσφαλμένη οδό. Όταν ανακύπτουν κίνδυνοι, οι οποίοι δοκιμάζουν την πίστη του λαού του Θεού, αυτοί οι πρωτοπόροι εργάτες οφείλουν να αναδιηγούνται τις εμπειρίες του παρελθόντος, όταν ακριβώς τέτοιες κρίσεις παρουσιάστηκαν, όταν η αλήθεια ετέθη υπό αμφισβήτηση, όταν παράξενα φρονήματα, που δεν προέρχονταν από τον Θεό, εισήχθησαν.»

«Η πείρα εκείνων των ηλικιωμένων εργατών είναι αναγκαία τώρα· διότι ο Σατανάς παρακολουθεί κάθε ευκαιρία για να καταστήσει ανενεργά τα παλαιά ορόσημα,—τα μνημεία που έχουν ανεγερθεί κατά μήκος της οδού». Review and Herald, 19 Νοεμβρίου 1903.

Το 1863 το Μιλλεριτικό κίνημα έφθασε στο τέλος του, απορρίπτοντας την πρώτη αλήθεια την οποία ο Ηλίας εκείνης της ιστορίας είχε οδηγηθεί να κατανοήσει. Η τελική του δοκιμασία βασίστηκε στα δύο εδάφια του Δανιήλ οκτώ που προσδιορίζουν την καταπάτηση του αγιαστηρίου και του στρατεύματος. Το φως του αγιαστηρίου αποκαλύφθηκε στην πρώτη από δέκα δοκιμασίες, και σκότος επεβλήθη επί του στρατεύματος στην τελευταία από δέκα δοκιμασίες.

«Ένα πράγμα είναι βέβαιο: εκείνοι οι Αντβεντιστάι της Έβδομης Ήμέρας που τάσσονται υπό τὸ λάβαρον τοῦ Σατανᾶ, πρῶτα θὰ ἀπαρνηθοῦν τὴν πίστη τους στὶς προειδοποιήσεις καὶ τοὺς ἐλέγχους ποὺ περιέχονται στὶς Μαρτυρίες τοῦ Πνεύματος τοῦ Θεοῦ.»

Το κάλεσμα για μεγαλύτερο αγιασμό και αγιότερη υπηρεσία απευθύνεται και θα συνεχίσει να απευθύνεται. Μερικοί, οι οποίοι τώρα εκφράζουν τις υποβολές του Σατανά, θα συνέλθουν. Υπάρχουν εκείνοι που κατέχουν σημαντικές θέσεις εμπιστοσύνης και δεν κατανοούν την αλήθεια για τον παρόντα καιρό. Προς αυτούς πρέπει να δοθεί το μήνυμα. Αν το δεχθούν, ο Χριστός θα τους αποδεχθεί και θα τους καταστήσει συνεργούς μαζί του. Αν όμως αρνηθούν να ακούσουν το μήνυμα, θα ταχθούν κάτω από τη μαύρη σημαία του Άρχοντα του Σκότους.

«Έχω λάβει εντολή να πω ότι η πολύτιμη αλήθεια για τον παρόντα καιρό ανοίγεται ολοένα και σαφέστερα στον ανθρώπινο νου. Με ιδιαίτερη έννοια, άνδρες και γυναίκες πρέπει να τρώνε τη σάρκα του Χριστού και να πίνουν το αίμα του. Θα υπάρξει ανάπτυξη της κατανόησης, διότι η αλήθεια είναι δεκτική αδιάκοπης διεύρυνσης. Ο θεός εισηγητής της αλήθειας θα έλθει σε στενότερη και ολοένα στενότερη κοινωνία με εκείνους που προχωρούν για να τον γνωρίσουν. Καθώς ο λαός του Θεού δέχεται τον λόγο του ως τον άρτο του ουρανού, θα γνωρίσει ότι οι έξοδοί του είναι ετοιμασμένες ως η αυγή. Θα λάβει πνευματική δύναμη, καθώς το σώμα λαμβάνει σωματική δύναμη όταν τρώγεται τροφή.»

«Δεν κατανοούμε ούτε κατά το ήμισυ το σχέδιο του Κυρίου, καθώς έλαβε τα τέκνα του Ισραήλ από την αιγυπτιακή δουλεία και τα οδήγησε διαμέσου της ερήμου στη Χαναάν. »

«Καθώς συγκεντρώνουμε τις θείες ακτίνες που λάμπουν από το ευαγγέλιο, θα αποκτούμε σαφέστερη κατανόηση της ιουδαϊκής οικονομίας και βαθύτερη εκτίμηση των σπουδαίων αληθειών της. Η διερεύνησή μας της αλήθειας είναι ακόμη ατελής. Έχουμε συγκεντρώσει μόνο λίγες ακτίνες φωτός. Εκείνοι που δεν είναι καθημερινοί μελετητές του Λόγου δεν θα επιλύσουν τα προβλήματα της ιουδαϊκής οικονομίας. Δεν θα κατανοήσουν τις αλήθειες που διδάσκονταν μέσω της υπηρεσίας του ναού. Το έργο του Θεού παρεμποδίζεται από μια κοσμική αντίληψη του μεγάλου σχεδίου Του. Η μέλλουσα ζωή θα αποκαλύψει το νόημα των νόμων που ο Χριστός, περιβεβλημένος από τον στύλο της νεφέλης, έδωσε στον λαό Του.» Spalding and Magan, 305, 306.

Θα συνεχίσουμε την εξέταση του συμβολισμού του Ηλία σε σχέση με το 1863 στο επόμενο άρθρο.